

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת בהר-בחקותי תשפ"ו × עלון 190

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של ביטחון

בהשגחה

הרעיון שאיש לא הסכים לממן שהפך למהפכה עולמית

בדור ההוא שלפני 85 שנה, זה היה נשמע מוזר להקים כולל של השגחה פרטית. איפה נשמע דבר כזה? ובאמת הרבי הקדוש רבי שלמה מזוועהיל זי"ע, שהשבוע (כ"ו אייר) חל יום ההילולא שלו, שכל העולם כיום רועדים מדברות קדשו - לא מצא אפילו יהודי אחד שיסכים להחזיק כולל שבו יספרו סיפורי השגחה פרטית.

הוא ביקש מהגבאי המסור רבי אליהו רוט שיחפש נדיב לדבר הנעלה הזה. הרבי בעיני קדשו ראה בזה התעוררות רוחנית לכל העולם כולו, ואמר: אם יהיה כולל כזה בירושלים - כל העולם יראה אחרת. ובכל זאת רבי אליהו לא מצא את הנדיב לדבר הזה.

כיום, בחסדי ה', שמונים ואחת שנה לאחר פטירתו, פעיל הכולל שהרבי כל כך רצה. מאות אלפי יהודים מכל רחבי העולם פעילים ושותפים בכולל הזה, בקו השגחה פרטית ובעולנים שמופצים בכל העולם כולו.

וכיום כולם כבר מעידים על התועלת שהרבי ראה: כל העולם נראה אחרת, כל העולם מדבר אחרת.

רבי שלומק'ה היה אומר תמיד: כשאדם יספר השגחה פרטית - אז הוא יראה את ההשגחה הפרטית.

ואת המשפטים האלו אנחנו שומעים כל הזמן: התחלתי לחיות חיים נעלים, חיים רגועים אני רואה כל הזמן את ההשגחה של הקב"ה בעולם. ברוך ה', כעת אנחנו 8 שנים להקמת המפעל הזה בצורה שמימית ועל טבעית. האנשים שבזכותם הארגון עומד הם אתם - השותפים הנאמנים שלנו.

כעת, כשאנחנו עומדים באמצע פרויקט ה-1000 להגיע לאלף מוקדי הפצה, זה הזמן להצטרף למעגל השותפים ולקחת חלק בהפצת האמונה.

זכות זו בודאי תגן עליכם שתראו את גילויי ההשגחה הפרטית בכל מהלך חייכם. ובזכות האמונה עתידן להיגאל.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

השק שהושב על ידי הגב

באישון לילה נגנב שק גדוש בדינרי זהב של שני סוחרים יהודים, ושם לידיהם בכוח ביטחון איתן בבורא יתברך.

ברוך ובחמלה רבה. לאחר דין ודברים, ביקש לזכותם בתרומת שמונה עשר רובלים עבור עניי ארץ ישראל, אשר למענם עסק הרבי רבות.

למרות דלותם ומצבם הכספי הקשה, בעזרת מספר הלוואות מאת חסידי הרבי המקומיים השיגו השותפים את מלוא הסכום. ורבי מרדכי מלכוביץ', אשר רגיל היה לומר: 'עצתו אמונה' - העצה היחידה לכל קושי זוהי האמונה - פתח ואמר בלבת אש קודש:

"הקשיבו נא היטב יהודים יקרים, את אשר אדבר אליכם כעת. דעו והבינו כי כל המתנהג בעולם הזה, הוא רק ברצות הבורא ברוך הוא. הכול בגזרתו בלבד. הכול ממנו, ואין עוד מלבדו. וכל דבר שבעולם, הן קטן שבקטנים והן גדול שבגדולים, הכול רק מאת ד'. וכל מה שעושה עימנו הבורא, הוא רק לטובה גמורה. זאת עלינו להאמין ולבטוח באבינו שבשמיים..."

סיים הרבי את דבריו היוקדים, וניכר היה שנכנסו יפה והתיישבו על ליבות האחים, והתלהטה נשמתם כדבעי באמונה איתנה וביטחון חזק.

סיים הרבי והורה: "קומו וסעו, חזרו לבית האכסנייה שבו נגנב כספכם, וראו בישועת ד'!"

שבו השניים והגיעו אל בית המלון. והנה אך הם צועדים פנימה, וגוי צעיר מעובדי המקום מקדם את פניהם:

"רוצים שאראה לכם היכן מוחבא צרור הכסף הגדול שנלקח מכם? אם תיתנו לי כוס משקה הגון, אקח אתכם תיכף ואמסור בידיכם את השק..."

לאחר שהמשקה הוגשה לגוי הגנב, הוא הוליך אותם לאחת מפינות הבית - בה נח השק שהיה מוכר מאוד לשניים.

ללא אומר נטלו את הצרור והסתלקו מן המקום מאושרים ושמוחים, כשהם מודים לריבון העולמים, המנהיג את עולמו בהשגחה פרטית.

עייפות ויגעות היו פניהם של שני האחים פינחס ושלמה, הסוחרים היהודים. שבועות ארוכים של מסחר מאחוריהם. ימים ארוכים מסתובבים הם בין הערים והכפרים, עוברים בין מרכזי המסחר התוססים, ומתמקחים במיומנות שצברו במרוצת השנים. אמנם, קורת רוח מרובה נשקפה מעיני שניהם: רווחים נאים השיגו הפעם בברכת ד', ויעיד על כך השק הכבד שצרור וחבוי היטב בין מיטלטליהם.

עשו השניים את דרכם בשבילי הדרכים הבין-עירוניות. והנה, שקעה השמש ועמד החושך להעמיק, והשניים מיהרו להגיע אל מקום אכסניה שיימצא על אם הדרך. כעבור זמן קצר הגיעו לבית מלון גדול ומואר, ופנו ללון בו את שנתם, שנת עמלים ערבה.

הבוקר אור. הקיצו פינחס ושלמה, והחלו להתארגן לתפילת שחרית לפני שיצאו לדרכם. ראשית כול מיהרו השניים לשלוח את ידיהם אל מקום המחבוא שתחת המיטה, לבדוק את שלום שק הממון; אלא, שידם פגשה בקרקע ריקה וצוננת. המחבוא ריק. חיזורן עז עלה על פניהם המבוהלות. הצרור איננו השק ובו סכום העתק - נגנב!

הקימו השותפים האומללים קול זעקה בבית המלון. הזעיקו עזרה מכל הסובבים, חיפשו ותרזו בכל פינה בחדרם, שאלו וחקרו את כל עובדי המקום - אך לשווא.

כמה יהודים מאורחי המקום נחלצו לעזרת האחים בחיפושים ובניסיון לעזור. אולם לבסוף, מאחר שלא נמצאה האבדה היקרה, הציעו היהודים לשלמה ופינחס שיצטרפו אליהם בנסיעה לחצרו של הצדיק רבי מרדכי מלכוביץ' שבקרבת מקום.

הגיעו החסידים ושני האחים אל לכוביץ' העיר, ותיכף נכנסו אל הקודש פנימה לקבל ברכת שלום מהצדיק. עמדו השניים וגוללו בפני הרבי את מעשה הגנבה הנורא, שהוריד לטמיון ולאבדון את כל רכושם ואת כל יגיעתם.

האזין הרבי הקדוש לדבריהם בקשב רב,

העלון הוא רק טעימה מ-'קו השגחה פרטית' - אלפי סיפורים ומאמרי חיזוק מחכים לכם.

רוצים לגלות שלושה וביטחון בכל יום מחדש? התחברו ל'קו השגחה פרטית' *6176 או 02-30-11-300

× מזוזה בימין ×

את הסיפור הבא סיפר הגה"צ ר' יחיאל יהושע רבינוביץ שליט"א, רב ור"מ קהל דרכי יצחק שפיקוב מאנטוורפן. ועורר הדים רבים:

בוקר אחד התעורר משנתו ר' בנימין ורטהיימר שליט"א, אברך חשוב שמתייגע בתורה, והבחין לחדרתו כי עינו הימנית פסקה מלפעול. הוא מניח את ידו על העין השמאלית, וחושך מכסה את מרחב הראייה. מאור עינו הימנית אבד לו!

זה היה מפחיד ביותר. הוא לא הבין איך קרה דבר כזה, לא זכר תקרית שגרמה לכך. הוא פשוט התעורר, ורק עין אחת נפקחה לו.

הוא הלך לרופא, ששלח אותו לצילום. התוצאה הראתה שטף דם הסמוך לעין הימנית. מה בדיוק קורה שם, אי אפשר לדעת. בשביל לטפל צריך לנתח את העין, לנקות את האזור מהדם שהצטבר שם, ורק אז לתקן את הנתון לתיקון.

ר' בנימין פנה לפרופסור, שבחן את הצילום במבט מקצועי. לא היה לו הרבה מה להוסיף, ונקבע לו תור לניתוח.

בינתיים הספיק ר' בנימין ללמוד את המעשה הבא, המובא בגמרא: ארטבון הרומאי, שהיה עשיר גדול ביותר, שלח לרבי הקדוש מרגלית יקרה, וביקשו שישלח לו בחזרה מתנה התואמת בערכה. שלח לו רבי מזוזה.

שלח לו ארטבון מסר תמה: אני נתתי לך מתנה ששווה הון תועפות, ואתה מחזיר לי בקלף שקונים בכמה פרוטות?

ענה לו רבי: אתה שלחת לי מתנה שצריך לשמור עליה פן תיגנב או תאבד, אבל אני שלחתי לך מתנה שתשמור עליך גם כשאתה ישן!

ארטבון תמה על עניין השמירה, אולם עד מהרה התבררה לו התועלת העצומה שבמזוזה. שד נכנס בבתו היחידה, והיא חלתה במחלה אנושה. שום רופא לא הצליח להועיל לה, ובצעד אחרון של ייאוש נזכר ארטבון במתנה הפשוטה שרבי שלח לו. הוא הכניס את המזוזה לחדרה של החולה, והנה הפלא ופלא, השד עזב את הבת, והיא נרפאה כליל.

מכאן, כך כותב ה'העמק שאלה', המקור לכך שכאשר בא חולי על האדם, יבדוק במזוזות ביתו ויראה האם נמצא בהן פסול.

ר' בנימין למד את המעשה והתעורר לבדוק את המזוזות בביתו, זאת למרות העובדה שעברו רק ארבע שנים מאז שקבע אותן בדירתו.

הוא נתן את המזוזה לבדיקה אצל המגיה ר' יהושע ליפשיץ שליט"א, ואכן התברר כי לא לשווא חשש: ביום שישי התקשר אליו המגיה ואמר לו כי במילה 'עיניכם' חסרה האות יו"ד!

מיד, עוד באותו יום שישי, קבע ר' בנימין בפתח חדרו מזוזה חדשה, כשרה ומהודרת, וכבר בשבת קודש ניכר שינוי אדיר. הוא

התעורר משנתו וגילה כי עינו הימנית חזרה לראות!

ביום שלישי בשבוע שלאחר מכן הוא הלך לפרופסור, כדי שיבדוק אותו עוד בדיקה אחת לפני הניתוח. ערכו לו צילום נוסף של העין, ולמראה התוצאה הפרופסור ממש יצא מהכלים. הוא השווה בין הצילום החדש לזה הקודם, ונאלם דום.

בצילום הקודם נראה בבירור כתם מאיים של שטף דם, ואילו הצילום החדש נקי לגמרי. העין הימנית בריאה לחלוטין!

והיה הדבר לאות.

× למעלה מדרך הטבע ×

מדבר יהודי מבית שמש. כשקמתי בבוקר והלכתי לתפילה, לא חשבתי לרגע שהיום הזה הולך להיות שונה מהימים האחרים. לא העליתי בדעתי שמהשווה טוב הולך לקרות. אני מוכרח לציין, שכבר הרבה ימים אני מחכה לדבר טוב שיקרה. הרבה לילות, הרבה חודשים ושנים. יש לי בת בת עשרים ושמונה. בבית.

נכון שלא צריך לומר עוד שום דבר? אתם כבר מבינים טוב מאוד למה מחכה אבא לבת בכזה גיל. אולי אתם הרבה פחות מודעים לכאב שכוון בהמתנה המאוד-מאוד ארוכה הזאת. אבל, בשביל מה לדבר? כבר התרגלתי לכאב שנוגס בליבי יום-יום, שעה-שעה. גם באותו בוקר לא חשבתי שהוא הולך לעזוב אותי.

התפללתי שחרית במניין של כמאה מתפללים, ואז זה קרה: מישוה זיהה אותי כאחד שמתעסק בנושא שאינו לרוחו, ופנה אליי ברעש גדול ובעצבים שפוכים. איני יודע מה עבר עליו, ומה קרה עכשיו. מדוע לא יכול לברר את העניינים בדרך כבוד?

אילו היה רוצה, הייתי יכול להסביר לו דבר או שניים. אבל הוא היה חדור קרב, סוער כים, לוחט כאש, והמילים שיצאו לו מהפה היו בלתי אפשריות בכלל. עד אז בכלל לא ידעתי שקיים אוצר מילים שכזה. הבושה והחרפה מילאו אותי מכף רגל ועד ראש. וכל זה לעיני קהל צופים נכבד ביותר, הן בכמות והן באיכות.

זה היה עלבון נורא, אני אומר לכם. זה היה קשה, זה היה נורא ואיום, זה היה משהו ששווה להיטמן באדמה בשביל לא לעבור את זה.

זהו. זה היה. עבר. אני יוצא מבית המדרש הלום רעם, מבוש עד לשד עצמותי, ובחסדי שמיים נזכר שברגע זה שלח לי ד' סגולה נפלאה: אם אני, העלוב והמבוזה עד דכדוכה של נפש, אסלח לפוגע, אוכל לנצל זאת כדי לפעול ישועה.

אמרתי לפני אבי הרחום שבשמיים: "ריבונו של עולם, אתה יודע מה עברתי עכשיו. ראית את הביזיון הנורא שנחלתי? אני יודע שהכול ממך יתברך ואין עוד מלבדך. אני מוסר בזאת מודעה ומצהיר שאני מוחל לפלוני שפגע בי מחילה גמורה, ואין לי עליו כלום.

ריבונו של עולם, אתה יודע שמחילה זו היא למעלה מדרך הטבע,

הבוטח מוגן יותר ממייצר הזהב

הַמַּעֲלָה הַשְּׁנִיָּה. בַּעַל הַפִּימְיָה. צָרִיךְ לַמַּעֲשִׂים וְלַמַּלְאכֹת וְיֻכַּל לַהֲנֹק. בַּעֲמַל שִׁיתְחַזֵּק. יִגְיעַת עֵשֶׂן וְרִיחַ הַמַּתְכֹּת וְלַבּוֹטֵחַ - בְּטָחָה. מַפְגָּעִים וְטָרְחָה. וְלָבוּ בְּטוּחַ מִמֶּהֱפֹכֹת הַכֹּל לֹ שְׂמָחָה. וּמְזוֹנוֹ בְּמִנוּחָה. בְּהִשְׁקָט וְשִׁלּוּהַ וּבִרְכֹּת

השייר
והשער

שירת קודש מרוממת
על פי ספר שער הביטחון

× הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א ×

שמיטה - לא רק בשדה

הרמב"ן, באיגרתו המפורסמת לבנו, כותב שמידת הכעס היא גרועה ביותר, ושניתן להינצל ממנה על ידי דיבור בנחת.

לפי בעל 'חובות הלבבות' העצה הזו מובנת מאוד: אדם שיש לו ביטחון והוא חי בביטחון - יש בו רוגע שעוזר לו לקיים את כל המצוות. אם יש לך סבלנות לשני ורוגע לעצמך - אתה יכול לזכות לקיים את התורה כולה. זו גם העבודה שלנו בימי ספירת העומר - בין אדם לחברו.

לפעמים שומעים אנשים שמתווכחים, וכל אחד מנסה לכפות את דעתו. מתי זה קורה? כשאין סבלנות להאזין לשני, לשמוע את טענותיו ולבחון את הדברים ברוגע.

אתה חושד במישהו שאמר משהו וגרם לך נזק; במקום להתקשר אליו מיידית ולזעום עליו בלי אבחנה, רצוי להמתין מעט. אולי בעוד יום או יומיים, הדברים ייראו פחות דרמטיים? אולי אותו אחד לא אמר מאומה, ורק אתה חשבת שהוא אמר? אם נאמץ את מידת הסבלנות, נוכל לבחון דברים במאזניים שקולים ולהרוויח מכל הבחינות.

עבודת הביטחון מזכה אותנו להיות רגועים מבפנים, וממילא מאפשרת לנו להיות נינוחים כלפי השני וכלפי עצמנו. הדבר משפיע ישירות על אופן קיום המצוות.

אתה מדבר בנחת, שום דבר לא מפריע לך - כי ברור שהכול מכוון למעלה, ואתה נותן לבורא לנהל אותך.

האש כתה בליל שבת, ולמרות האוכל הפושר-קר, אינך מתוסכל אלא ממשיך לכבד ולשמור שבת באמת. וכשאתה רגוע בשבת חרף כל המאורעות שיכולים להקפיץ, הרוגע הזה נותר גם למשך השבוע. כל הבית עובר להתנהלות סבלנית, ומרוויח מכך כפליים.

השבוע קוראים על מצוות שמיטה, שמשמעותה - אמונה מוחלטת בבורא העולם. קיום מצוות שמיטה מקנה גם את מידת הסבלנות: שנה שלמה אתה מאמין בבורא ועובד על הרוגע הנפשי, ובסיומה - הסבלנות והרוגע כבר הפכו לקניין בנפש.

אמונה זהו הכדור הטוב ביותר לכל התחלואים, ושער הביטחון זה האל"ף-בית של קבלת התורה.

ולכן אני מבקש ממך מידה כנגד מידה שתשלח לי ישועה למעלה מדרך הטבע ותושיע את בתי הממתנת לזיווגה בשידוך נאה משורש נשמתה. אנא!!! בליבי ניצתה תקווה.

למחרת (!!!) הגיעה הצעה טובה ומעניינת, ושבוע וחצי לאחר מכן נשברה צלחת. בתי הייתה לכלה!!! מזל טוב, יהודים, מזל טוב.

× פגישה באוטובוס ×

מספר ר' יום טוב פרידמן מבני ברק:

נתחיל בספירה לאחור: אני צריך להיות אצל עורך הדין בחיפה בשעה רבע לחמש. זו פגישה חשובה מאוד, עם עורך דין שהוא מסוג האנשים ששעה אצלם זו שעה, ופגישה אצלם זו פגישה, ואם אתה מוצא את עצמך מאחר אתה משלם על זה.

ואני נמצא בבית לחם, בקבר רחל, ומשם עושה את הדרך לכיוון חיפה.

קניתי 'חופשי יומי', נסעתי לירושלים, ירדתי בתחנת הרכבת ורציתי לעלות על הרכבת לחיפה, ורק אז התברר לי שה'חופשי יומי' אינו כולל רכבת.

רצתי לחפש אוטובוס, הגעתי לתחנה, ואז ראיתי את זנבו של האוטובוס לחיפה מנופף לי לשלום. זהו. הוא עבר בדיוק עכשיו, השעה שתיים בצהריים, ועליי לחכות חצי שעה לאוטובוס הבא, ורק אז להתחיל נסיעה שאורכת שתיים וחצי. חשבון פשוט מעלה שאגיע לחיפה אחרי הזמן שנקבע, בשעה חמש. וגם אם ייתכן שאיחור של רבע שעה בלבד עוד יתקבל בהבנה, מה עם זה שעליי עוד לעלות על אוטובוס פנימי בתוך חיפה, סיפור שאורך רבע שעה לכל הפחות?

אין לי מה לעשות נגד השעון. אין לי שום השתדלות שאני יכול להפעיל עכשיו. הכול אבוד. כעבור חצי שעה הייתי בתוך האוטובוס לחיפה, אבל לא ידעתי האם בכלל אצליח להשיג את מטרתי. ההרגשה הייתה שהכול נגדי.

אבל, ההרגשה הזו ארכה כמה שניות בלבד. מיד התחזקתי ואמרתי: כל מה דעביד רחמנא - לטב עביד! כל מה שד' עושה, לטובה הוא עושה! ברור לי מעבר לכל ספק שהקב"ה עושה לי הכי טוב, ושכל העיכובים הם לטובתי הבלעדית.

כך העמקתי לחשוב בטוב ד' עליי, וחזרתי עשרות פעמים על המאמר: "לטובה, לטובה, לטובה הוא עושה..."

המשכתי והודיתי לד' על עוד ועוד טובות שגמל איתי מאז ומעולם, ואמרתי שוב ושוב את המזמור 'מזמור לתודה'. כל הדרך התחזקתי באמירות האלה ובמחשבות של ביטחון. זו הייתה נסיעה מרוממת, שכולה מחשבות של אמונה.

פתאום האוטובוס נעצר. תחנה ראשונה בחיפה. "כבר הגענו?!" אני תמה. השעה ארבע וחצי! הנסיעה ארכה שתיים בלבד!

"אני לא מבין", אומר לי הנהג, "זו ממש קפיצת הדרך. אף פעם לא קרה לי דבר כזה. תמיד הנסיעה אורכת שתיים וחצי".

הוא לא מבין, ואני כן. הרי נסיעה שלמה אני מדבר עם הקב"ה, והוא פשוט רואה את האמונה שלי שהוא עושה לי רק טוב, שומע אותי ועונה לי.

גם השלב הבא התרחש במהירות. האוטובוס הפנימי הגיע מיד, וכך מצאתי את עצמי בלשכתו של עורך הדין רבע שעה לפני השעה היעודה לפגישה.

ההסבר לזה פשוט: הייתה לי באוטובוס פגישה עם בורא כל עולמים.

השובך בקורסאו

היהודי הראשון שדרך בקורסאו היה סמואל כהן.

באישון ליל ברח מכלא האינקוויזיציה ונמלט בסירת משוטים אל האוקיינוס. לא היה לו כל סיכוי, אך בעיניו היה עדיף ליפול במשברי הים ולא בידי האכזרים. בחסדי שמיים גילתה אותו ספינה הולנדית, ואנשי הצוות שבה אספו אותו. הם גילו את הכישרון שלו לשפות, ומינו אותו למתורגמן מהולנדית לספרדית ולפורטוגזית. כשעגנו בחוף השמים של האי העלום קורסאו, הבין כהן כי 'למחיה שלחני לפניכם'. יש כאן, על אדמת אמריקה, מקום שאינו בשליטת הספרדים, ואולי, מי יודע, יוכל הוא לשמש מקלט ליהודים?

כהן ביקש מההולנדים ליישב את סביבות החוף ולהקים שם נמל ומושב קבע. הקב"ה נתן בלב ההולנדים להסכים לו, וכמו בהולנד האירופית, שבה קיבלו בברכה את פליטי ספרד ופורטוגל, התקבלו היהודים גם כאן, בקורסאו.

סמואל, ניצול מרתפי האינקוויזיציה, לא הסתפק בקבלת רשות. הוא ביקש שהממשלה ההולנדית תסייע לו להודיע לאחיו היהודים על פיסת האדמה הזאת. ההולנדים עשו חשבון פשוט: אם יהודים יגיעו לאי הם יפריחו אותו ויפתחו אותו, והרווח יהיה של ההולנדים. יוני דואר חצו את הים לברזיל, והיהודים הנרדפים קיבלו את הבשורה וסוף סוף מצאו מנוח לכף רגלם.

באה משפחת מדורו והקימה בנק. לראשונה הוטבעו על ידם מטבעות כסף של קורסאו. באה משפחת ישרון, שעל שמה נקרא עד היום ג'סורון סטראאט. אלה הפריחו את הולנד במסחרם, והקימו גשר של מסחר וספנות בין העולם הישן לעולם החדש.

יהודי מצטרף לרעהו ואומר חזק: באו משפחת אבוהב ומשפחת פרידה, ובנו להן בתים נאים בלב האדמות שקיבלו. בא גם דוקטור לופז גומס, האנוס הנמלט מברזיל, והיה לרופא הראשון באי. הוא כתב לאחיו בקשה שיגיע מאמסטרדם, ויחד הם פתחו מרפאה. בספינה מאמסטרדם הגיע גם ספר תורה מהודר. כי כן, לא עוד נחבאים ורועדים ייאספו להתפלל באימה.

(מתוך מדור 'בקצה השמים')

✕ התברר שהכול בראש ✕

מדבר בחור משיבה חשובה בקריית ספר. אני עדיין נפעם מהגילוי המרעיש שהרגשתי על בשרי ממש. מסע של ייסורים שנמשך חודשיים וחצי הגיע לסיומו, וההודיה לד' ממלאת את כל כולי. אני בריא! ברוך ד'. הכול בסדר!

ועם ההודיה הגדולה והכרת הטובה לרופא כל בשר, אני רוצה לשתף אתכם בסיפור, שאלמלא קרה לי, יכול להיות שלא הייתי מאמין. אבל זה קרה. לי לבחור מקריית ספר, לא מאיזה חור בקצה העולם, ולא לפני הרבה שנים.

אז ככה: לפי חודשיים וחצי תקפו אותי כאבי ראש. קורה. לקחתי אקמול, זה קצת עזר, אבל כעבור זמן מה התחדשו הכאבים. השתדלתי לעבור לסדר היום. איני עצלן, להיפך - הרופא שאליו הלכתי בהמשך אמר שיש לי אפילו חוסר שינה. ואני - לא מתאים לי לשכב במיטה כל היום, בקושי שלישי.

תמכתי את מצחי בשני ידיי והמשכתי ללמוד, אבל כמה אפשר? התלוננתי בפני המשגיח והוא שלח אותי להתקשר הביתה. מי יודע, אולי הגעגועים עלו לי למוח? התקשרתי, אמי קבעה לי תור לרופא, והוא חקר אותי על אורחות חיי. הוא נתן לי רשימה של בדיקות דם, והתוצאות הגיעו עד מהרה: הכול נראה תקין, יש חסר קל בוויטמינים - שאותו ניתן להשלים בקלות על ידי תוסף תזונה לא יקר, מומלץ לישון יותר, וזהו.

איני מפונק, אבל כאב הראש היה ממש מטריד. התחלתי לעשות מה שהרופא אמר, הקדמתי לישון ולקחתי ויטמינים, אבל הכאב לא התחשב בהשתדלויות האלה. משככי כאבים הפכו ל'ממתק' קבוע, מאקמול עברתי לאופטלגין, כאשר אני מגדיל מינון מפעם לפעם, ואחרי שבועיים שוב הופעתי אצל הרופא.

הוא אבחן סוג של וירוס ונתן לי לפי התור שני סוגים של אנטיביוטיקה. האחד לא הועיל וגם לא הזיק, ואילו השני החליש אותי מאוד, עד שהשבית אותי לגמרי. כל הישיבה כבר ידעה שאני סובל מכאבי ראש. החברים ראו אותי מתמודד, וניסו לעזור. חלק מהם גילו סבלנות, וחלק אחר כבר לא כל כך. לצוות בישיבה היו כל מיני רעיונות לסיוע: תרופות טבעיות ומרקחות מקוריות, עצות סבתא וגם סבא, אבל כולם הפכו לאין למול הכאב העז שתפס את ראשי כמו צבת ומיאן לעזוב.

שוב הלכתי לרופא. הוא כבר ממש יצא מהכלים. מה זה שהכאב לא עובר ולא מגלים את מקורו? הוא נתן לי הפניה לרופא עיניים ולנוירולוג, ועם חבילת מסמכים מרשימה ביותר חזרתי הביתה. עמוק בלב ידעתי שהדפים האלו לא שווים כלום, אבל מהו הדבר שבאמת יכול לעזור?!

בערב, אחרי הביקור אצל הרופא, ישבתי בסלון יחד עם הוריי ודיברנו על המצב שלי. אמרתי להם שאני סובל מאוד, אבל נראה לי שהרופא הביא לי את הדפים האלו רק מפני שהוא לא יודע מה לעשות איתי. הוריי הנהנו בראשיהם, מה יכלו להגיד? הם סבלו יחד איתי.

תוך כדי שאנחנו יושבים, נע מבטה של אמי אל ארון הספרים ונעצר בכריכה של הספר 'הנחת תפילין כהלכתה'. לפתע אורו עיניה והיא אמרה, "אולי זה קשור לתפילין? צריך לבדוק את התפילין".

אבי הסכים. ביררתי על מגיה טוב, והבאתי לו את התפילין. המגיה היה עמוס, ואמר שיארכו כמה ימים עד שהוא יבדוק את התפילין. בינתיים הנחתי תפילין ששאלתי מגמ"ח, וציפיתי לישועה.

עברו כמה ימים, ופתאום אני שם לב שלא כואב לי כלום. הראש שלי עומד במקום, ואינו צריך תמיכה. הפטישים נעלמו, הצבת שלפת את גולגולתי ללא רוח הרפה לגמרי. אני מרגיש טוב. מצוין! אי אפשר אפילו לחלום איפה היה הראש שלי רק לפני ימים ספורים!

בצהריים התקשר המגיה, שהוא גם סופר סת"ם בעצמו, וסיפר שהוא מצא את הטעות בתפילה של ראש, ותיקן אותה. האות ח' במילה "והחוי" הייתה מחוברת לאות ו'. זהו פסול משמעותי ביותר!

זו הייתה הסיבה למחלה שנשלחה אליי משמיים. כשהתפילין תוקנו נשלחה לי רפואה שלמה!

× מאה ברכות ועוד חמש ×

מספר ח.פ. מירושלים:

במשפחה שלנו היו חמישה נכדים שנתקעו בשידוכים. כל אחד מהם היה בן למשפחה אחרת. עשינו הרבה בשבילם, התפללנו וביקשנו, כל אחד לחוד וכולנו יחד. אבי שיחי, הסבא היקר והאוהב המצפה לישועה מחומשת, השאיר הודעה בקו המשפחתי ואמר לכולנו: ידוע שהודאה לקב"ה זה דבר גדול מאוד שפותח שערים, ודוד המלך תיקן לומר מאה ברכות בכל יום, כדי להודות לד' על טובו וחסדו. כיוון שכך, ברצונו להתחיל ללמוד איתנו הלכות ברכות. מדי יום במשך ארבעים ימים, ימסור אבי בקו המשפחתי שיעור של כשלוש-ארבע דקות בעניין, והוא מבקש שכולנו נקשיב לשיעור ונתחזק בנושא.

אבי התחיל במסירת השיעורים, ואנו הקשבנו והשתדלנו להפנים. הפלא לא התמהמה מלבוא: תוך ארבעים יום התארסו שלושה נכדים! כולם זכו בשידוכים הגונים, ברחמי שמיים. משהסתיימו ארבעים הימים, החל אבי במסירה חוזרת של כל השיעורים במשך ארבעים יום נוספים, ובתוך אותם ארבעים יום התארסו עוד שניים. כל ה'תקועים' מצאו את זיווגם! זה היה רעיון של אבי שליט"א, הוא לא ראה את הדבר כתוב באיזה ספר או משהו כזה, אולם המציאות מדברת בעד עצמה. התחזקות בהודיה ובברכות מביאה ישועה!

× היחיד שצריכים אותו ×

מספר מ.א.מ. מבני ברק:

סבא עליו השלום, אביו של חמי, נפטר. ימי השבעה עברו כשאנו מבכים את האבידה הגדולה, ועתה, לאחריהם, יש לקיים את ההלכות והמנהגים של שנת האבל. חמי שיחיה רצה מאוד לכבד את אביו, הרי הוא כפרת משכבו, ולעלות לתורה למפטיר מדי שבת. זהו מנהג שלא הכול נוהגים, יש שעולים למפטיר רק מפעם

לפעם, אבל חמי רצה מאוד להשיג עלייה כזו מדי שבת בשבתו, בכל אחד עשר החודשים לפטירת אביו.

הוא ניסה לבקש זאת בבית המדרש שבו הוא רגיל להתפלל, אבל שם הבהירו לו שלא ייתכן לעשות דבר כזה. כל שבוע יש משהו אחר שרוצה את העלייה המיוחדת הזאת, ואי אפשר לתפוס אותה למשך תקופה כל כך ארוכה.

הוא ניגש אליי וסיפר לי על הבעיה. "אולי תוכל לגשת לבית המדרש הגדול שליד הבית שלך, ולשאול האם יש שם מניין מוקדם שאפשר לעלות שם למפטיר?"

בבית המדרש הגדול שבסמוך לביתי שבבית שמש, יש המון שטיבלאך קטנים, ובהם מגינים שונים מוותיקן ועד הצוהריים. לא חשבתי שאצליח למלא את מבוקשו של חמי, אבל החלטתי לנסות. במוצאי שבת ניגשתי למקום, אך לא מצאתי איש. באחד מהשטיבלאך ישבו אבות ובנים ולמדו, ולא רציתי להפריע להם. את מי אשאל? ופתאום ראיתי אותו. יהודי היוצא מבית המדרש. ניגשתי אליו ושאלתי, "אתה מכיר את הגבאים כאן?"

"איזה גבאי אתה צריך?"

"זה שאחראי על המניינים בבוקר".

"הרי הוא לפניך!" חייך האיש. "אני הגבאי. במה העניין?"

סיפרתי לו.

אמר לי הגבאי, "פגשת אותי ברגע הראשון שמתאים לדבר על זה. אני בעצמי אבל בתוך שנה לפטירת אבי, הריני כפרת משכבו. בדיוק השבוע סיימתי אחד עשר חודשים, שבהם עליתי למפטיר מדי שבת בשבתו. מהשבוע הבא המפטיר פנוי! חמך יכול לעלות למפטיר כל שבוע, מהשבת הבאה ועד שיסתיימו אחד עשר החודשים!"

נדהמתי מהסייעתא דשמיא המופלאה שראיתי כאן. האדם היחיד שאני מוצא הוא האדם היחיד שאני צריך, וכל זה בשביל מעשה טוב שחמי רוצה לעשות. נראה שזכות גדולה הייתה לו, לסבא, שכבר מהשבת הראשונה זכה חמי לעלות למפטיר לעילוי נשמתו.

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחיזוקים מן החיים

הבוטחים בהשם

שלום רב למזכי הרבים!

יישר כוח גדול על זיכוי הרבים הגדול שמתפשט בכל פינה, עוד אמונה ועוד אמונה, הן ברחוב והן בלב. שמעתי הרבה על הגיליון הקדוש, אולם כעת נוכחתי בעוצמתו.

לפני תקופה הייתה לי פרנסה ברחבות, וחשבתי לרכוש בית משלי. ממחשבה למעשה, חתמתי חוזה בביטחון שהכול ילך למישרין. הרי מה כבר יכול להיות?

בקצרה אומר, שבאותו שבוע של חתימת החוזה איבדתי את פרנסתי באופן פלאי. היו לי תוכניות מגירה שונות, אולם הכול הלך הפוך. כולם ידעו שאני עומד לרכוש בית, אולם הבנק סירב להלוות לי דולר. בעל הדירה דחק ומנופף בכספי המקדמה שהנחת, והמתווך כועס ואינו מבין את פשר ההתמהמהות.

נכנסתי לחדר דאוג, ומבין הניירת שעל השולחן מפציע גיליון 'השגחה פרטית' מפרשת וירא תשפ"ג. קראתי בו את הסיפור

"העשיר של פעם", והוא דיבר לליבי. קראתי זאת שוב ושוב, ללא גוזמה, מעל לשעה. זה חיזק אותי כל כך באמונה וביטחון.

קבעתי לעצמי שיעור בכל יום ב"שער הביטחון". הלילות היו נטולי שינה בשל הדאגות הרבות, אך מאותו יום נרדמתי רק עם ספר "חובות הלבבות".

באותו שבוע קיבלתי עבודה חדשה בדרך פלא, בלא שעשיתי כל השתדלות. ביום שבו היה עלי להשיג את מלוא הסכום - הבנק הסכים להלוות את הכסף, וכן היו עוד הרבה מאוד ניסים שהודף קטן מלהכיל. כבר כמה חודשים אני גר בדירה של הקדוש ברוך הוא, ובכל חודש יש לי לשלם מתוך הרחבה ושפע.

ד' יתברך יעזור שתמשיכו להפיץ את ההשגחה הפרטית בכל העולם!

וואל אלימלך קויפמן, מאנסי

ספוגי אוטובוסים...

נסיעה בתחבורה הציבורית בשעת בוקר - אתם בודאי יודעים שזו חוויה מאתגרת.

האוטובוס מלא באנשים, נערים וילדים, שצריכים להגיע כל אחד למקום תלמודו.

אבל אנו יודעים, שגם

כשהאוטובוס עמוס

ומלא - אצל הקדוש

ברוך הוא כל אחד

עולם מלא; אין זה

גוש אחד של קבוצת אנשים

דחוסה, אלא כל נשמה ונשמה משגחת בהשגחה פרטית מפלאה.

מלה של נהג

מספר אלימלך מבית שמש:

באחד הבקרים, בדרך

לתלמוד תורה, כמה תחנות

לפני התחנה שבה היינו אמונים

לרדת, נתקע האוטובוס שבו נסעתי עם חברי,

בפקק רציני.

היה נראה שאם הפקק לא ישתחרר תוך כמה דקות, נאחר לתלמוד תורה.

נגשנו לנהג, שהיה יהודי שומר תורה ומצוות, ובקשנו שיפתח לנו את הדלת כדי שנוכל לרוץ את הדרך ברגל.

הנהג התנצל ואמר: "אני יכול לפתח באמצע הדרך, רק בתחנות. תאמינו לי שאני מבין אתכם. גם אני ממהר... בעוד כמה דקות אני צריך להתחיל את המסלול חזרה! אבל אין מה לעשות..."

לפתע, לשמחת כלנו השתחרר הפקק. הגענו בזמן.

כשנכנסתי בשערי התלמוד תורה, הרגשתי משהו מוזר: אופס, הידים שלי ריקות! התיק נשאר באוטובוס!

מילא האכל, יהיה מי שיעזר לי בזה... אבל בתיק היו גם רב קו, סדור ושטר של חמשים ש"ח שהיה עלי להעביר למישהו.

ואז נזכרתי: הנהג אמר שהוא אמור לחזור את המסלול חזרה! איזה נס שדברנו אותו, ונשאר בדיוק מה שהוא בחר לומר...

מהרתי לתחנה שמעבר לכביש. חפיתי לא יותר מחמש דקות, שבהן אמרתי תהלים בכונה, והנה אכן - הגיע האוטובוס ובו אותו הנהג...

עליתי ומיד מצאתי את התיק. חסדי ד'!

שלש פעימות מפעימות

מספר דוד מקרית אתא:

אנו שלשה בנים, הלומדים בשני תלמודי תורה הרחוקים מעט מהבית. אני לומד בתלמוד תורה קצת רחוק, ואחים שלי לומדים במקום קרוב יותר.

באחד הבקרים הכל הלך הפוך: ההתארגנות, שאורכת בדרך כלל בין חצי שעה לשלוש רבעי שעה, ארכה שעה ורבע, עקב רצף של תקלות.

לבסוף יצאנו - אמא שלי, אני ושני אחי הקטנים - לתחנה.

היינו אמונים לנסע יחד באוטובוס כמו בכל יום, לרדת ליד התלמוד תורה של האחים שלי, ואחר כך שוב לעלות על אוטובוס ולהמשיך לתלמוד תורה שלי. "מענין מתי יגמר המסע הזה, ומתי אגיע לתלמוד תורה..." חשבתי לעצמי, מבין בצער שכנראה נאחר היום.

והנה - מיד כשהגענו לתחנה, עצר שם רכב וממנו הציץ דוד שלי: "אני נוסע לכוון התלמוד תורה של חיים ויצחק, ויש לי מקום אחד", כך הוא אמר. "אפשר לשלח אותי את אחד מהם?"

אמא שלי שמחה מאוד, וחיים אחי עלה. 'לפחות הוא יזכה להגיע מקדם', חשבתי.

רק אחרי שהוא עלה והרכב נסע, קלטנו שכל פרטיסי הרב קו שהם 'נער' - גם שלי, היו אצלו בתיק, וכעת עלו אותו לרכב...

קצת נותרתי בלי רב קו, ולא ידענו

מה אנו יכולים לעשות.

בעצם, דבר אחד פו יכלנו לעשות,

ילד יקר! ראית השגחה פרטית? שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הכנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת הטופה) והקלט את הסיפור שלך.

הודעות פינת

ילדים יקרים!
בכל יום ראשון עולה סיפור חדש מאת המחנך הנוכח הרב קלמן רוזנברג שליט"א.
קו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901

טיסה משגחת

פרק 2 מתוך 4

תקציר: בשדה התעופה ברוקא, נציג חברת התעופה מונע מהרב לוי ומשני ילדיו הקטנים לטוס ללונדון.

בטיסה ללונדון

איני מאמין, אבא נאלץ להשאיר עם ליזר ושימי בשדה התעופה שברוקא...

מה יהיה?! הוא יפסיד את החתונה של אחיו, דוד יצחק מאיר?!

בעת עלינו לפנות למסוע של הפזודות ולטל משום את הפזודות שלנו.

ד' יעזר. בואו נתפלל ונאבא, שימי וליזר יצליחו להצטרף לטיסה של חברת תעופה אחרת, ולהגיע ללונדון בזמן...

מה?! אין נורות אוטומטי של העברת פזודות ממוס לממוס?!

סליחה, הגענו בטיסת הפיש ברוקא ללונדון, היכן הפזודות שלנו?

אוי וי, הבגדים החדשים שקנינו לחתנה - הכל נמצא בפזודות!

מה קורה כאן, היכן הפזודות שלנו?!

ממש לא. בטיסות באלו המפול בהעברת הפזודות ממוס לממוס הוא באחריות הנוסע בלבד!

האם דאגתם להעביר את הפזודות מטיסת היציאה לטיסת ההמשך?

גם הבפה היפה שבחרתי לחתנה...

אז מה יהיה, לא יהיו לנו בגדים חגיגיים לחתנה? גם לא נעלים של שבת?!

איני מצליח לתפס את אבא, פנראה בשל המעבר בין הפזינות אין לו קליטה...

אני חייב לתפס את אבא, לעדכן אותו שהפזודות נותרו ברוקא... ובכלל, לשאל אותו מה לעשות עכשיו...

אין לך זמן, בעוד שעתים כבר חפלה

אולי נבקש מהדוד והדודה שאצלם אנחנו מתארחים בלונדון, שיקנו לנו חדשים?

אין פזודה ואין קליטה ואין בגדים לחתנה... גם אבא לא בא, אף יש בורא עולם, יש! יש! והוא הרי יכול - לטובה להפך הכל...

מספר הרה"ח רבי שמעון אייזנבאך:

אני זוכה להפיץ את העלונים בעמנואל. התגובות שאני רואה בשטח מחממות את הלב בכל פעם מחדש ונותנות דלק להמשיך הלאה.

כך לפני תקופה דיברתי עם חבר על ההפצה של העלונים. לא הרחק מאיתנו עמד יהודי שכנראה שמע את תוכן השיחה שלנו, ולפתע הוא ניגש אלינו בהתרגשות ושאל,

"אתם האחראים על ההפצה של עלון השגחה פרטית? תדעו לכם שהעלון הזה הציל לי את השלום בית!"

אחד מהמקומות שבהם אני מפיץ את העלון הוא ישיבת 'כסא רחמים' בעיר. הישיבה ממקמת בקצה העיר, ולהגיע לשם זו לא טרחה קטנה...

זה התחיל ביום שישי אחד, שבו החלטתי להגיע לשם ולהניח עלונים. מאז, בכל פעם שהבחורים - בחורים צעירים, בגילאי שלוש עשרה או ארבע עשרה - פוגשים בי, הם מספרים לי בהתלהבות,

"כל כך התחזקנו מהעלון! נו, מתי העלון הבא כבר מגיע? למה השבוע הוא עדיין לא הגיע? אנחנו חייבים את העלון הזה..."

המשוב שאני מקבל בהחלט נותן לי כוח להמשיך הלאה, וגם אחרי יום שלם ומעייף, להתאמץ וללכת לנקודת החלוקה הבאה...

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-3011300 בשלוחה 9/9

× המקום: עמנואל

× נקודת החלוקה: חנות 'טועמיה'

מעלות רבות לה לעמנואל, ואחת מהן היא הנוף המרהיב שנשקף ממנה: נוף ירוק המורכב מההרים עמוסי העצים שמקיפים את העיר.

ערב שבת. השעה שעת צוהריים. השמש עדיין יוקדת מעל האנשים הממהרים, המתכוננים לקראת בוא המלכה. קניות אחרונות לשבת. ברחובות שבמעלה העיר, במרחק קטן מהמקווה, שוכנת חנות 'טועמיה'.

על הדלפק מונחים העלונים.

זהו רגע של אתנחתא במרוץ של יום שישי. אברך שמיהר להשלים קניות אחרונות - עוצר לרגע, ידו מושטת אל העלון. בחור ישיבה מקפל את הגיליון בזהירות, מכניסו לכיס הפנימי של החליפה. עיניהם בורקות, הם יודעים שזהו הדלק הרוחני שילווה את שולחן השבת שלהם.

גם כשהאורות בחנות כבים והדלתות ננעלות לקראת כניסת השבת, ההשפעה נמשכת.

כך, מתוך המולה של 'טועמיה', נפוצה האמונה הלאה. כשהשבת תפרוש את כנפיה על עמנואל, דפי האמונה הללו ייקראו בשקיקה, יעברו מיד ליד, ויוסיפו נופך של אמונה ובטחון. הם יהיו לחלק מהשיח המשפחתי. יטעינו את התושבים בכוח, באמונה, בידיעה שהכול מושג ומסובב מלמעלה.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

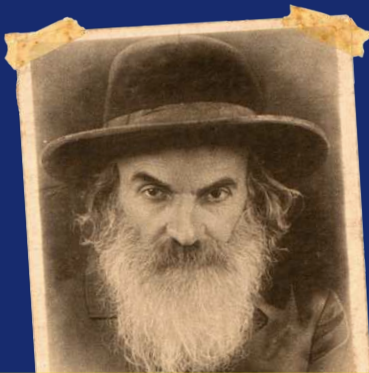
פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותניח חלק מזיכוי הרבים. הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176 * שלוחה 4 או ל-02-3011511

לרכישת מנוי הפצה חייגו:

***6176**
שלוחה 4

או בעמדות 'נדרים פלוס' בבתי הכנסת

בדרכו של ר' שלומקה מזוועהיל

חמשיכים ללכת בדרכו של הצדיק הטור הר"ק ר' שלומקה מזוועהיל זי"ע

ולהפיץ את אור האמונה הטוהרה מתוך אהבה לכל יהודי

- שמות המצטרפים למנויים המפיצים את העלון, יועברו לציון ביום ההילולא -

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי,
ותזכה לישועות בכל העניינים!

התקשר עכשיו ל-6176 * שלוחה 4 או ל-02-3011511

× לקרוב הגאולה ברחמים

× לעילוי נשמת כל הנפטרים מישראל שאין מי שיאמר אחריהם קדיש

מפיצים
אמונה
לכל יהודי
בכל העולם

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9
או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגונה.